

El potureo

Un relat de: [DJG](#)

Com hem passat de disfrutar el sil.lenci a disfrutar pels altres, en veu alta? Com hem arribat al punt en què necessitem ensenyar el que fem per ser més feliços? Com hem arribat a autoenganyar-nos així? Com? Hem evolucionat o involucionat? Cap endavant o cap enrere? Des de quan som tan insegurs, tan infeliços? Per què la societat ha preferit disfrutar en conjunt a disfrutar en petit comitè?

Sense adonar-nos-en, els humans ens hem enganxat a l'evolució tecnològica, a les TIC, a xatejar cada dia virtualment, a buscar les coses a través dels mòvils abans que preguntar-ho a un desconegut que passa pel carrer. Hem deixat de socialitzar i, alhora, hem deixat de ser extrovertits per convertir-nos en éssers introvertits que necessiten "m'agrades" a les seves fotos. I les àvies on són?

Aquest verb tan absurd alhora que novedós ha canviat les nostres vides però m'atreviria a dir que ens les ha arruïnat, ens les ha destrossat. Queden enrere els jocs a la plaça, les excursions, els regals oberts en companyia de pocs... preferim penjar constantment què fem per demostrar qui sap què a qui sap qui. Ens importa què fan els altres? El greu, gravíssim problema que existeix és que sí. En les rets hi ha un duel entre persones. Ostres, té un cotxe nou, un ordinador nou, unes sabates noves que ara es porten molt...i ho copiem. Ho copiem i ho pengem. Per què? Per aconseguir que ens posin que els hi agrada la publicació? Perquè ens comentin que estem guapos? Per demostrar que tenim diners quan, potser, en realitat, no arribem a final de mes? Quant de mal han fet les TIC...quant de mal han fet les rets socials, l'instagram, el facebook, l'snapchat...que ens roben la disreputació i ens augmenten l'ego.

No som feliços gaudint en privat. Ja no. Si ens comprem unes bambes noves ho hem de publicar. Si ens donen un títol ho hem de publicar. Que ens n'anem de viatge? Au, publiquem-ho. Al cap i a la fi, què no sabran ja de les nostres vides? I això és un problema molt greu. Estem tan concentrats en guanyar seguidors i en publicar posts cada dia que no ens adonem que no ens reservem res per nosaltres. No es descuidem cap detall a l'hora de publicar: on som, on anem, si estem o no sols a casa, amb qui estem... coses privades que determinada gent utilitzarà en contra nostra, potser.

I, mentre abans la gent es concentrava en fer les coses per ells mateixos i si no trobaven un carrer ho preguntaven al primer que passava, ara, no hi ha res que l'internet no ens posi a l'abast. Ens volen convertir en persones singulars, solitàries, absurdes, que es preocupen més de que els hi facin una foto a on surtin bé per publicar-la que en disfrutar del paisatge que han anat a veure expressament -ja no per gust, sinó perquè tothom hi va.

Em nego a viure en aquesta societat. M'hi nego. Però, per desgràcia, negar-te a evolucionar és convertir-te en algú que vol viure en un passat que ja no existeix. És com aguantar-te molt fort d'una paret que ben aviat caurà enderrocada perquè sí, perquè toca.